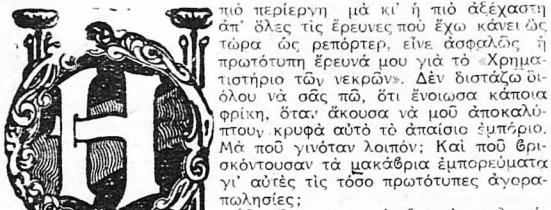

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΟΙ ΕΜΠΙΟΡΟΙ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Το αλλεκετε «Χρηματιστήριο» της όδου Φέρ-ά-Μουλέν στό Παρίσι. Τέ σκοτεινό έμπεριο τού πρώην απάχη Ούρλιε. «Ένας μυστηριώδης πελάτης. Τέ παξάρι γιά τό σύμικ μιζς ωμερφης χρευτήρις. Μία επισκεψή στό μακάβριο κατάστημα τού 'Οκτάβ Μπαρούχ, θύτεσλέγευ. Τέ έμπερι τών σκελετών, κλπ.

πιο περίεργη μά κι' ή πιο στρέχαστη ἀπό δλες τίς έρευνες πού ξέχω κάνει όως τώρα ως ρεπόρτερ, είναι άσφαλτης ἡ πρωτότυπη έρευνα μά για τό «Χρηματιστήριο τών νεκρών». Δέν διαστάζω δύο δλες νά σας πά, όπως ένοιωσα κάποια φρική, όταν: άκουσα νά μισούς άποκαλύπτων κρυφά αύτό τό άπαισις ψυγόριο. Μά πού γινόταν λοιποί; Καί πού θρισκόντουσαν τά μακάθρια έμπορεύματα γι' αύτές τις τόσο πρωτότυπες άγορα-πωλήσεις;

Ο φίλος μου, που είχε την καλύψη νά μού κάνει αύτή την άποκαλύψη, παλιός άστουνικός της Μυστικής Ασφαλείας, ήρθε ένα στρέγεμα στά γραφεία τής έφημερίδος μου και μού είπε:

—Γίμε στό περιόδιο «Χρηματιστήριο».. Δέν είνε και τόσο τρευματικό: είναι ένα ήσυχο καφενείο μιᾶς λαϊκής συνοικίας, στην δύο Φέρ-ά-Μουλέν.

Τόν άκολουθησα λοιποί περίεργοι κι' υπερέπερης: ἀπό άρκετή ώρα, ἀφού πρώτα διασκίσαμε όλο τό Παρίσι, στάσαμε σε μιά πλησία κι' έργατική συνοικία. Στήν δύο Φέρ-ά-Μουλέν κάθονται δλει καρροτσάρερδες. Έκει πέρα είναι τά πού πολλά καρροτσάρικα. Η συνοικία είνε λίγη κακόφημη, τά σπιτάκια έρεπτωμένα σχεδόν κι' οι υγειεροί δρόμοι της έβαφονται κάθε τόσο μέλιμα, γιατί οι καυγάδες έξω ἀπό τά μικρές ταβέρνες και τά ύποπτα καφενεία-μπάρια-ρεστωράν είναι ή πού δραματική διασκέδασης στα περλάν γυνακών τού δρόμου.

Ο συνόδος μου, στάθμη μπορούσα στό καφενείο τών «Δυό Μπιλλιάρδων» και μού έξήγησε:

—Βλέπεις αύτό τό λαϊκό κέντρο πού είνε καφενείο, μπάρι και ρεστωράν μαζί; Αύτο είνε τό «Χρηματιστήριο τών νεκρών». Ο ζαν Ούρλιε, ο καφετζής, παλιός άπαγχης, πού έγινε περάσει δέκα χρόνια στά κάτεργα, έχει ωρή ένα πρώτης τάξεως έπανελιμα πού τού άφινει μεγάλα κέρδη. Άγοράζει ἀπό τό άνατομείο ή ἀπό το νεκροσκοπείο τά πτώματα τών ἀγνώστων ή τών γυναικών τού έρωτος και τά πουλάει σε μερικούς περίεργους τύπους πού κάνουν κι' αυτού τό ίδιο έμποριο. Ο Ούρλιε είναι παλιός φίλος μου, ἀπό τόν κατιό πού ήμαστην στήν Ασφαλεία, και νι' αύτό δέν μού άρνηθηκε τή γάρι πού τού ζήτησα: νά παρακολουθήσουμε τήν σύγραψαλησία έντος ιερού... Σήμερας άκριθως έχει ραντεύου μ' έναν πελάτη του... Έυπρός! Πάσι και μετί μέσα... Ο Ούρλιε θά μας γνωρίστη ώς πελάτες...

Κι' άλληεια, ο φίλος μου, τά κατάφερε μιά χαρά. Ο Ούρλιε μέ πέρασε γιά ίπποτο γιατρό πού έγινε άναγκη ἀπό πτώματα γιά σκελετούς και μού έδειξε ἀπό τήν πρότη στιγμή μά συγκιντική συμπθεία. Ήταν θώτος τών είχαν φαντασθή: ένας κτηνώδης διάθωπος με ὄδρα χαρακτηριστικά έγκληματίου.

Τά «Δυό μπιλλιάρδων στό βάθος, είγαν ένας ίδιαστερο». Ἀπό έκει, μιά ακρή πόρτα έθυγασε στό υπόγειο, δύσου φύλαγε τά «έμπορευμάτα» του, σ' ένα ιεγδόλιο ψυγείο, αύτός δι μυστηριώδης καφετζής. Στό «ίδιαστερο» λοιπόν περιμέναμε τών πελάτη. τού Ούρλιε, πού δέν άργησε νάρθη. Τότε έλεγαν «Οκτάβ. Ή' αύτο τ' δύναμα μᾶς σύστησε ο Ούρλιε. Ήταν ένας μικροδώμως και στεγνός θιμωρώπος με χρυσά γυαλιά και σπασμωδικές κινήσεις. Τό χρώμα τού προσώπου του ήταν κίτρινο και τό δέρμα του στεγνό και ρυτιδωμένο. Ο κ. Οκτάβ δέν παραδεινέθηκε διόλου διά τήν παρουσία μας. Μάς πέρασε γιά έμπορους νεκρών πού είχαν κανονίσει τή δουλειά τους κι' έπιναν άκρημη ένα ποτη-

ράσκι θερμούτ με τόν παληρό απάχη...

Μά ο κ. Οκτάβ ήταν λιγάκι έισαστικός κι' έτσι ο Ούρλιε χάθηκε σε λίγο από έκεινη τήν μικρή πόρτα πού έθυγασε στό μυστηριώδης υπόγειο του. «Όταν έσαναγύρισε, κρατούσε μέ κόπο στά χέρια του ένα στενόμαρκο δέμα.

—Είναι τό σωμα τής Τζένης Φιλιππ., μᾶς έξηγησε, έκεινης τής ώμορφης χρευτήριας τού «Μπομπινό», πού έπαιρνε τήν κοκκινή, όπως τρόπει τά μικρά κορτιά τής ζάχαρης... Πέθανε προχθές στό νοσοκούμπο έρημη, δίλως νά νοιαστή κανείς γι' αύτην, ούτε ή φίλες της... «Άς είνε. Δέν ρίχνετε μιά ματιά στό «έμπορο» κ. Οκτάβ.

Ο έμπορος τών νεκρών έφτιαξε τά χρυσά γυαλιά του κι' δρυγούσε νά ξετάζη τό παγινόδιο σδμά τής ώμορφης χρευτήριας, πού τό είχε ακουμπήσει πάνω στό μαρμαρό ένος μεγάλου τραπεζού διά πάσισσος Ούρλιε, Ή Τζένη Φιλιππ., πιό κάτω ἀπό τό στοιχείο είχε έναν πολύγρωμο στιγματισμό πού παρίστανε δύο περιστέρια νά φιλιούνται μέσα σε μιά λουσουδένια γιρλάντα.

—Πόσο θέλετε; ρώτησε ο κ. Οκτάβ τόν Ούρλιε.

—Χίλια φράγκα, τούς ἀπάντησεν έκεινος.

—Είσαστε τερρέλλος ἀπό πεντακόσια.

—Δάστε τότε όχτικασσα... υπεχώρησε ο Ούρλιε.

—«Όχι, πεντακόσια! έπειμενε ο κ. Οκτάβ.

—Λιγάντερο πάρα πεντακόσια φράγκα δέν τό πουλάω! διαμαρτυρήθηκε ο καφετζής.

—Πεντακόσια! τούς πέστησε μέ πεισμα δι πελάτης του.

—Τήν όλην φορά, δώσατε περισσότερα, γκρίνιασε ο Ούρλιε. Τέλος, ύστερη πάρα παζάρια, πού κρατήσαν μιά δλόκη ληρηγόρως ώρα, ή συμφωνία κλείστηκε στά 550 φράγκα. «Επειτα, ο κ. Οκτάβ πλήρωσε μετρούτοις, έφτιαξε καλύτερα τό δέμα μα και παρακάλεσε τόν Ούρλιε νά τού μετεφέρη σ' ένα αύτοκινη. Κανείς ἀπό τούς καρφοτσέρηδες πού έπαιζαν μπιλλιάρδο στό καφενείο, δέν ιποψιαζόταν τήν άνατριχιαστική άγοραπατωλησία πού είχε γίνει στό «ίδιαστερο». Ο Ούρλιε, διδάφορος, πέρασε μέσον ἀπό τό καφενείο τό δέμα και τό έθαβα μέσα σ' ένα ταξί. Ο κ. Οκτάβ μάλιστα δέχτηκε νά μάς πάρη μαζύ του κι' έτσι τώρας είναι πάντα τό «Χρηματιστήριο τών νεκρών» γιά νά γυρίσωμε στής κεντρικές συνοικίες τού Παρισιού. Μάς μέ τήν εύκαιρια αύτη γνωρίσαμε καλύτερα τον κ. Οκτάβ...

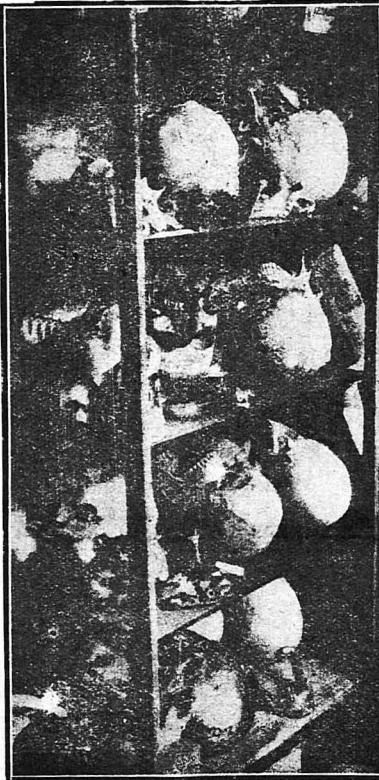
«Οπως και πολλοί άλλοι έμποροι σκελετών, ο κ. Οκτάβ είχε μεγάλη πελατεία όπό νικηρώς. Σήμερα είσαστο τού του είχε μιά ταμπέλα πού έγραψε:

«Ο κ. Οκτάβ με παρασκευής, Έπειτα,

Τά τέσσερα δέ δωμάτια πού ἀποτελούν τό κατάστημα του, ήσαν ένα πραγματικό διτεφολάκιο. Παντού έθλεπε κανείς νεκροφοράλες και μεγάλα διστά καθώς και διόληρους σκελετούς δεμένους γιατί γνωρίσαμε καλύτερα τον κ. Οκτάβ...

Οσο για τής βιτρίνες του, αύτές πειά παρουσιάζαν ένα μακάρισμα θέματα: είχαν μέσα μισά κρανία, σιγυρίνες, πλευρές, δλα τά διστά τού είσαστο μαγαζιού του κι' έτσι μάς ταμπέλα πού έγραψε:

«Ο παρασκευής, Έπειτα, ήσαν ένας ισταντέρος στής Βαρκελώνα, τού είχε παρασκευής στής Μάρθας, διά την οποίαν έγινε η γάμη μεγάλης οικογένειας της Ζανέτας.

Τό διπερφολάκιο τού Οκτάβ Μπαρούχ

